

تقویت جامعه مدنی، مبارزه با کرونا

رامین کامران

اخباری که از بابت شیوع کرونا در ایران میرسد برای هم ما نگران کننده است، نه به حکومت و کارآییش اعتقادی داریم و نه میتوانیم به اخباری که رسانه های معلوم الحال با قصد بهره برداری سیاسی در همه جا رواج میدهند، اعتمادی بکنیم.

در این میان، یک رشته خبر هست که ضعیف است و تبلیغی هم پشت سرش نیست، مگر خوشبینی و خیرخواهی یا شاید در برخی موارد خوشخیالی ایرانیان دلنگران. اینکه مردم خودشان، در حدی که امکاناتشان اجازه میدهد، هر کدام به فراخور حال یا توان مالی یا شناخت علمی، کوششی میکنند تا گرهی از کار هموطنانشان خویش بگشایند.

یکی با پخش کردن ماسک رایگان، دیگری با تولید داروی ضد عفونی و... خلاصه هر کس هر کاری از دستش بربیاید، انجام میدهد. رفتار مردم مانند رفتار ملتی است که در حال جنگ است. البته در جنگ هم هست، ولی نه به طور رسمی. از یک طرف تحریم دارویی آمریکا که جنگ و رسماً جنایت است و از طرف دیگر دولتی که فاسد است و ناکارآمد و استبدادی و مردم تحت حکم خویش را از هر بیگانه بیشتر دشمن میدارد و تازه افکار راهنمایش در مبارزه با بیماری کشنده و واگیردار، دقیقاً قرون وسطایی است - خلاصه اینکه هم محاسن را یکجا گرد آورده است.

ولی این وضعیت، در عین ایجاد نگرانی برای همه، تحسین برای ابتکار عمل و نועدوستی برخی و برانگیختن خشم نسبت به حکومتیان، یک پیام سیاسی هم دارد که تا به حال چندان مورد توجه واقع نشده است و آن تقویت جامعه مدنی است. همان جامعه مدنی که سید کلاهبردار اصلاحات، نوید تأسیسش را میداد و برخی هم بی توجه به اینکه این جامعه سر جایش هست، دنبال او راه افتاده بودند تا تحصیل حاصل کنند و یک رأیی هم نذر دغلی بنمایند که میخواست رئیس جمهور بشود.

این واکنش سالم مردم که به هیچوجه به امید دولت ننشسته اند و

خودشان در یاری به دیگران، پا در میدان گذاشته اند، مثال بارز و نمونه سالم ابراز وجود جامعه مدنی است. در حقیقت کار جامعه مدنی درست همین است، اینکه کارهایی را که دولت نمیتواند خوب انجام بدهد بر عهده بگیرد و خودش به خودش برسد.

البته در اینجا بحث از کارهایی نیست که دولت بیجا بر آنها چنگ انداخته، از وظایفی است که بر عهد اوست و حیاتی هم هست، ولی به هیچوجه از عهد آنها برنمیآید. مهم این است که جامعه مدنی ایران، در حد امکاناتش و به هر صورت با ابتکار عمل و به دور از انفعال، پا در میان نهاده تا به داد خودش برسد. نمونه ای دیگر از این امر که غیر از ایرانی، کسی به فکر ایرانی نیست - حتی در چنین مصیبتی.

حاصل کار، در یک کلام، تقویت جامعه مدنی است. امری که از بابت سیاسی بسیار به ضرر حکومت است و در هنگام مصاف خود را نشان خواهد داد. حکومت با ناتوانی خویش، جامعه مدنی را به ورزشی واداشته که یکی از ثمراتش، توانمند شدن است و این توانمندی برای برانداختن همین دولت به کار خواهد رفت. شروع داستان بهداشتی است، ولی عاقبتش سیاسی خواهد بود - از نوع خوشش.

غیر از ایرانی کسی خیرخواه ما نیست

همدیگر را دریابیم

رامین کامران

۲۸ فوریه ۲۰۲۰، ۹ اسفند ۱۳۹۸

این مقاله از سایت (iranliberal.com) برگرفته شده است